

PŠENICA A KÚKOL (16. nedeľa cez rok)

Nebeské kráľovstvo sa podobá človekovi, ktorý zasial na svojej roli dobré semeno. Ale kým ľudia spali, prišiel jeho nepriateľ, prisial medzi pšenicu kúkol a odišiel. Keď vyrástlo steblo a vyháňalo do klasu, ukázal sa aj kúkol. K hospodárovi prišli sluhovia a povedali mu: „Pane, nezasial si na svojej roli dobré semeno? Kde sa teda vzal kúkol?“ On im vrazil: „To urobil nepriateľ.“ Sluhovia mu povedali: „Chceš, aby sme šli a vyzbierali ho?“ On odpovedal: „Nie, lebo pri zbieraní kúkola by ste mohli vytrhnúť aj pšenicu. Nechajte oboje rásť až do žatvy. V čase žatvy poviem žencom: Pozbierajte najprv kúkol a poviažte ho do snopov na spálenie, ale pšenicu zhromaždite do mojej stodoly.“ (Mt 13, 24-30)

„Pane, nezasial si na svojej roli dobré semeno?“ Existencia zla je problémom, z ktorého človek má tendenciu obviňovať niekoho iného, a tiež Iného. Už Adam na počiatku obviňoval Evu, svoju ženu, i Boha. Sme svedkami, ako z otázok o pôvode zla vo svete často vyvstáva obžaloba Boha: „Kde bol Boh, keď sa vraždilo v koncentračných táboroch a v stalinských lágroch?“ pýtame sa. „Je Boh slabý, aby zlo odstránil?“ „Alebo je ľahostajný?“ Ako sa máme vyrovnat' s tým, že v priebehu ľudských dejín človek trpí, zatiaľ čo „Boh mlčí“? Tento pocit Božej neprítomnosti či zrady sprevádza nespočetné množstvo ľudí na celom svete.

Niektorých ľudí – vrátane významných poctivo hľadajúcich mysliteľov – priviedlo prežitie prázdnoty a opustenosti Bohom k záveru, že Boh je mŕtv. Iní - cítiac to isté - to pochopili tak, ako to dokladá Dostojevskij slovami: Boh zomrel – a teda všetko je dovolené. Ďalší zas dospeli k názoru, že Boh nie je a nikdy nebol, pretože by sa nemohol na také veci pozerat', nemohol by ich dopustiť.

Ale existujú aj iné odpovede na otázku zla: Významný židovský mysliteľ, britský rabín Jonathan Sacks, keď sa ho pýtali: „Kde bol Boh, keď sa vraždilo v Osvienčime?“, odpovedal vetou: „Bol tam v prikázaní Nezabiješ!“

Iní hovoria, že otázka, kde bol Boh, keď sa vraždilo v Osvienčime, je nesprávne položená. Mali by sme sa pýtať „Kde bol človek, keď sa vraždilo v Osvienčime? Čo to ľudia zo seba urobili, keď boli schopní páchať také veci?“ To znamená odmietnutie predstavy Boha ako režiséra sveta, ktorý nesie bezprostrednú zodpovednosť za všetky ľudské činy.

Áno, Boh, ktorý nás vedie ako bábky na nitkách, skutočne neexistuje. My, kresťania, veríme v Boha, ktorý stvoril človeka slobodného a nezbavuje ho zodpovednosti, pretože tým by ho zbavil slobody a s ňou ľudskej dôstojnosti.

„Nechajte oboje rásť až do žatvy!“ Boh ako hospodár potvrdzuje, že zlo bude vedľa dobra existovať až do konca.

Nie je možné odstrániť zlo násilím – lebo by sa odobrala človeku sloboda. Napriek všetkému však prítomnosť zla môže byť príležitosťou pre preukázanie lásky a milosrdenstva. Tak sa stávame *synmi, dokonalými ako je Otec, ktorý dáva slnku vychádzať nad zlých i dobrých a posiela dážď na spravodlivých i nespravodlivých.* (Mt 5, 45)